

tror saaledes, at Statsrevisionen har været be-
 søjet til at sige, at, da Reservecapitalen forsvandt
 ved Udgangen af Aaret 1859—60, saa behøve-
 des der ikke nogen yderligere Udvikling af dens
 fortsatte Historie. Det er bekendt, at Reserve-
 fonden blev oprettet i 1855; det skete imod den
 meget omtalte Eshernings Billie. Han satte sig
 derimod, og han udtalte den Gang Grunden, hvor-
 for han satte sig derimod. Grunden var den, at
 han var overbevist om, at det vilde komme til at
 gaa saaledes til: Det første Aar vilde det staa
 ganske tydelig og klart: dette maa ikke bruges
 uden Bevilling, og det, sagde han, stod med ud-
 hævede Bogstaver i Bevillingen. Det næste Aar
 vilde det komme til at staa med almindelig Tryk,
 og det tredje Aar vilde det helt forsvinde. Det
 var den Frygt, han i Almindelighed havde for
 Oprettelsen af separate Fonds, som lede ham
 til denne Tanke. Jeg nævner dette, fordi denne
 Eshernings Spaadom paa en mærkelig Maade gik
 i Opfyldelse, thi akkurat i det tredje Aar forsvandt
 disse Bestemmelser, som oftere omtalt, af Finantsloven.
 Men den ærede Minister begyndte sin Betragt-
 ning angaaende Reservecapitalen, gaende ud fra
 samme Tidspunkt, idet han yttrede, at der ikke
 udtrykkelig var sagt, at det skulde være efter fore-
 gaaende Bevilling, at den daværende Reservecapital
 skulde kunne anvendes, men at det godt kunde ske
 ved Efterbevilling og ogsaa ved Bevillingen gjennem
 Statsrevisionen. Den ærede Minister maa
 dog vistnok i den Henseende ikke have erindret,
 hvad her foregik; thi ganske vist stillede Fors-
 laget oprindeligt af den daværende Minister i den
 Form, at Reservecapitalen ikke skulde kunne anvendes
 af Ministeriet uden Rigsdagens Approba-
 tion, det vil sige, at deri snarest laa udtalt Tan-
 ken om en Bevilling i Form af en Efterbevilling,
 men dette modsatte man sig udtrykkelig her, og
 Ordføreren for Finantsudvalget, som tiltraadte
 Forslaget, gjorde det med den udtrykkelige Ud-
 talelse, at det ikke var Tale om Andet end en
 udtrykkelig Bevilling. Den Vending derfor, som
 den ærede Minister igaar brugte, har vist i denne
 Forbindelse ingen Bægt. Den ærede Minister
 er nu forøvrigt vanskelig at forhandle med.
 Jeg kan godt forstaa, at Folk kunne forandre
 deres Opfattelse af det ene eller det andet For-
 hold, det er meget naturligt, men jeg vilde da
 ønske, at man saa ogsaa ligesom sagde: An-
 gaaende det og det Forhold har jeg faaet en
 anden Opfattelse. Men naar den ærede Minister
 nu ligesom forlede, da vi forhandlede om Lien-
 dernes Opfattelse paa Finantsloven, tror at være
 i Overensstemmelse med sin tidligere Stilling,
 saa forekommer det mig ganske uforklarligt, at
 han tror at kunne paapege noget Saadant. Jeg
 siger ikke dette, fordi jeg har Noget imod foran-
 drede Anskuelser; man finder jo dette saa ofte, og
 det er heller ikke saa ubegrindeligt, at netop den
 Stilling, hvori den ærede Minister kommer til

at se Sagen fra et andet Synspunkt, kan have
 forandret hans Betragtning. Vi erindre jo nok,
 hvorledes i gamle Dage frivillige Kardinaler
 bleve de mest højfirkelige Paver, naar de først
 indtog denne Stilling. Det forundrer mig alt-
 saa ikke, men jeg vilde kun ønske, at Ministeren
 saa vilde udtale, at han har faaet en anden An-
 skuelse; thi at en Forandring i den Henseende er
 foregaaet, tror jeg, er allerede igaar tilstrækkelig
 paapeget. Den ærede Minister vil ikke kunne fra-
 lægge sig de Udtalelser, som foreligge i Stats-
 revisionens Betænkning for 1870—71, hvori han
 ved Henviisning til Forhandlingerne i 1855 ud-
 taler sig om, hvad Reservecapitalens Betydning er.
 De Bevise, som Ministeren igaar søgte at frem-
 drage fra Statsrevisionens tidligere Opfattelse og
 Stilling, forekomme mig nu heller ikke at bevise
 Noget. Skjændt der har været forholdsvis kort
 Tid til nærmere at undersøge de af Ministeren
 igaar fremdragne Punkter, og medens Udvalget
 fra sin Side jo naturligen har maattet berolige
 sig med, hvad Statsrevisionen enstemmig udtaler
 for os, og Statsrevisionen bestandig har hævdet
 denne Opfattelse og den ikke har været under-
 kjendt af Rigsdagen, saa tror jeg alligevel, at
 det vil være paa sin Plads noget nærmere at
 omtale de Momenter, som igaar bleve frem-
 dragne af den ærede Minister. Han anskede da
 over, at medens vi i Betænkningen have omtalt
 den Antegning, der var gjort i Statsregnskabet
 1859—60, saa have vi ikke omtalt en Antegning,
 som formentlig ikke talte til Fordel for vor Be-
 tragting, ikke omtalt et Punkt, som Ministeren
 antog talte til Fordel for hans Opfattelse. Dette
 Punkt er nemlig dette, at der i Theatrets Regn-
 skab for 1859—60 var ført til Indtægt for Re-
 servecapitalen 20,323 Rd., og dertil lagt Behold-
 ningen fra forrige Aar 407 Rd. 82 St., og at
 dette samlede Beløb var blevet forbrugt til at
 dække Udgifterne (Rimestad: Hør!). Jeg
 ønsker, at det ærede Medlem skal høre det, saa
 tror jeg, at det vil være mig muligt at bringe
 endogsaa det ærede Medlem til Forstaaelse deraf.
 Jeg skal da minde om, at denne Paastand finder
 sin Forklaring i, hvad der foregik ved Tilleggsbe-
 villingen for 1857—58, hvor det nemlig dreier
 sig om Udførelsen af den store Ombygning af
 Theatret. Der siges i denne Tilleggsbevilling, at
 Ministeriet bemyndiges til at lade Theatret optage
 et yderligere Laan af 53,000 Rd. i Anledning af
 den i 1857 stedfundne Ombygning af en Del af
 Theaterbygningen, saaledes, at dette Laan forrentes
 og afdrages med 6 pCt. aarlig, der afholdes af
 Reservecapitalen. De Herrer ville altsaa se, at denne
 Udgift til Theatrets Ombygning er udtrykkelig be-
 vilget foretaget af Reservecapitalen ved Tilleggsbe-
 villingen for 1857—58. (Udførelse af Rimestad.)
 Jeg ved meget vel, hvad de Herrer ville
 sige, at Regnskabet var for 1859—60, og jeg
 skal da oplyse Dem om, hvorledes Udgiften da